

Slava morală a Domnului Isus (12) – În ceea ce L-a înviorat

Versete călăuzitoare: Ioan 4; Marcu 4

Îngerii se bucură când păcătoșii se căiesc. „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” Ce fericire pentru noi, că această taină a cerului ne-a fost revelată și că noi găsim în Scriptură mai multe explicații simbolice despre aceasta, așa cum este de exemplu în evanghelia după Luca capitolul 15! Dar se găsește mai mult decât aceasta. Cu toate că bucuria este în cer, ea este publică; ea se manifestă și își are ecoul ei. Se cuvine să fie așa. Se cuvine ca toată casa să participe la bucurie și s-o simtă ca bucurie generală. Dar aceasta încă nu este totul, este mai mult. Tot așa există atât o bucurie a inimii divine cât și o bucurie a cerului. Bucuria cerului o găsim în Luca 15, cea a inimii divine în evanghelia după Ioan 4,31-34.

Ioan 4,31-34: *În timpul acesta, ucenicii Îl rugau, zicând: „Învățătorule, mănâncă!” Dar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți.” Ucenicii ziceau deci unii altora: „Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?” Isus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.”*

Și aproape că nu este necesar să remarcăm, că bucuria inimii divine este cea mai profundă. Ea este desăvârșită, fără zgomot și personală, ea nu revendică nici un drept să fie provocată sau întreținută de alții. „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți”, aceasta este vorbirea inimii lui Hristos în savurarea acestei bucurii. Păstorul cel bun tocmai adusese acasă oaia rătăcită de turmă, punând-o cu bucurie pe umerii Lui, și bucuria nu s-a limitat numai la El. Cei ai casei încă nu au fost chemați laolaltă, atunci când femeia samariteancă, mântuită și fericită, a plecat de la El. Ucenicii simțeau caracterul deosebit al momentului. Grăsimea destinată pentru altarul lui Dumnezeu, partea cea mai bogată, cea mai de preț a grăsimii, „mâncarea lui Dumnezeu”, era pregătită; și ucenicii s-au dat la o parte tăcând. Era realmente un moment minunat, nu se găsesc multe de felul acesta. Bucuria profundă, de nedescris a inimii divine se revelează aici, așa cum în Luca 15 se revelează bucuria publică a cerului.

Dar El, Cel care a putut fi hrănit într-un mod așa de festiv, era uneori obosit, flămând și însetat. Vedem aceasta în același capitol (Ioan 4) precum și în evanghelia după Marcu 4, însă cu deosebirea că în Marcu 4 Isus este întărit și înviorat prin somn, în timp ce în Ioan 4 nu are loc printr-un mijloc exterior. Și de ce această diferență? În evanghelia după Marcu Domnul are înapoia Sa o zi plină de osteneală și seara S-a simțit obosit și epuizat, așa cum este cazul pentru natura umană după o zi de lucru grea. „Omul iese la lucrul său și la munca sa până seara” (Psalm 104,23). Apoi somnul este prevăzut pentru el, pentru ca el să fie întărit și înviorat pentru lucrarea din ziua următoare. Isus a experimentat toate aceste lucruri. El a dormit în corabie pe o pernă.

În Ioan 4 este de asemenea obosit și totodată Îi este foame și sete. El Se așează lângă fântână ca un pelerin obosit și așteaptă reîntoarcerea ucenicilor Săi, să vină din satul învecinat cu mâncare. Însă atunci când aceștia s-au întors înapoi, ei găsesc pe Domnul înviorat și odihnit, și anume fără ca El să fi mâncat sau să fi băut sau să fi dormit. Oboseala Lui a găsit o înviorare, pe care somnul nu I-ar fi putut-o da. El a fost făcut fericit prin aceea că El a găsit în sufletul unei păcătoase sărmene rod al lucrării Sale; femeia a plecat având mântuirea lui

Dumnezeu. În evanghelia după Marcu nu este nici o femeie samariteancă, și de aceea Domnul în oboseala Lui se folosește de o pernă.

Cât de adevărată și în ce concordanță sunt toate acestea cu experiențele naturii noastre umane! Înțelegem foarte ușor. În evanghelia după Ioan capitolul 4, dacă am voie să mă exprim așa, inima Domnului Se bucura, în timp ce în evanghelia după Marcu capitolul 4 nu exista ceva care să-L poată face bucuros; și Sfânta Scriptură spune (și experiența noastră confirmă adevărul acestui Cuvânt): „O inimă veselă este o bună doctorie, dar un duh mâhnit usucă oasele” (Proverbe 17,22). De aceea Domnul putea spune într-un caz: „*Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți*”, în timp ce în celălalt caz S-a folosit de o pernă, care a constituit o îngrijire iubitoare pentru oboseala Lui.

Cât de desăvârșită în toate simțămintele ei a fost natura umană pe care a luat-o Fiul lui Dumnezeu! Cu siguranță a fost natura umană în întregime, însă fără păcat.